Варна, Сѫбота, 12-й Мартъ 1894 г. Брой 96

ЦѢНИ.

За абониранье на вѣстника:

За година . . . . . 10 л.
„ 6 мѣсеца . . . . . 5 л.
„ въ странство за година 15 л.
„ старъ брой . . . 50 ст.

За обявленията:

1) Въ единъ стълбъ:
На 4 стр. за цицер. редъ 20 ст.
„ 1 стр. „ „ „ 1 л.—
„ другитѣ стр. „ „ [illegible]0 ст.
2) Въ два стълба:
На 4 стр. за цицер. редъ 50 ст.
„ 1 „ „ „ „ 2 л.
За срочни (шестмѣсечни или годишни) обявления се правѭтъ важни отстѫпки.

АБОНАМЕНТЪТЪ ВЪ ПРѢДПЛАТА

Записваньето на новъ абонатъ става всѣкога отъ началото на мѣсеца

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

СЕДМИЧЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Основанъ въ 1891 година.

„Всичкитѣ права на свободата сѫ основани на правдата; за туй първата длъжность на свободата е да защищава правдата“.

АДРЕССЪ:

За писма статии и рѫкописи:
До Редакцията.
За пари (въ бонове и записи)
До П. Бобчевский
РЕДАКЦИЯТА И АДМИНИСТРАЦИЯТ[illegible]
се помѣщава въ домъ Бобче[illegible]
№ 335, срѣщу Центр[illegible]
градска град[illegible]

Редакцията [illegible] съдържанието [illegible] ванитѣ писма [illegible] щомъ не с[illegible] итѣ и [illegible] ци.

[illegible] енитѣ рѫкописи
[illegible] ѫтъ, ако се платятъ
[illegible] щенскитѣ разноски.

Неплатени писма не се приематъ.

Единъ брой 20 ст.

Всѣки абонатъ има право да си достави загубения брой, но току слѣдъ получваньето на слѣдующия брой. Инакъ, слѣдъ туй врѣме, плаща като за „старъ“ брой, и то ако има.

Стопанинъ
П. Бобчевский.

Редакцията е взела за правило да не испълнява никакви порѫчки, които не сѫ придружени съ стойностьта.
За обявленията [illegible] слѣдъ първото публикуванье.

Обявление

Извѣстяваме Г-да клиентитѣ си и всички търгующи съ брашна, като ги молимъ да ни почетѫтъ съ порѫчкитѣ си, че отъ новопостроената ни прѣзъ м. г. на р. Дѣвня воденица по най новата система (фабрика за валцови брашна), произвеждаме брашната: 00, 0, I, II, III, IV и V-то качества, които въ всѣко отношение прѣвъсхождатъ значително Браилскитѣ валцови брашна.

Депозита ни се находи въ IV уч. на г. Варна № . . . Цѣни най умѣренни.

Гр. Варна, 10 Мартъ 1894 год.

Съ почитание:

Енчевъ, Шотовъ и С-ie

3 – 504—1

ВОЕННАТА ЕКЗЕКУЦИЯ.

Вече трета недѣля минава и още нѣма *оффициални* разяснения на причинитѣ, които сѫ прѣдизвикали налаганьето военна екзекуция на селото Садина въ Поповско! Само едно антрефиле дочакахме въ правителственния в. „Свобода“, чакъ отъ 24-й Февруарий, съ което се съобщава на българския народъ, като на малко дѣте, че на 19-й сѫщий министерскийтъ съвѣтъ билъ постановилъ, „да се наложи военна екзекуция на с. Садина; екзекуцията да трае единъ мѣсецъ и да бѫде испълнена отъ една дружина отъ Шуменския гарнизонъ и една дружина отъ Търновския гарнизонъ подъ командата на подполковника Караджова“. И това рѣшение на министер. съвѣтъ, казва „Свобода“ *„е било съобщено на Негово Ц. Височество Княза и Той го е санкциониралъ съ удобрението Си.“* Въ сѫщото антрефиле вѣстникътъ расправя, по своему партизански, и причинитѣ на екзекуцията въ тая форма:

> „На 13 того, както вече е извѣстно на читателитѣ ни, въ Попово една тълпа нападна избирателното бюро и слѣдъ като строши избирателнитѣ урни и унищожи избора, нападна на зданието на Окол Управление съ цѣль да го събори и избие стражаритѣ и окол. началникъ. При нападението си тълпата е викала, че била получила депеша отъ София, въ която се казвало, че кабинета на г. Стамболова билъ свалень и че Княза билъ арестувалъ своя министръ,— за това да се избиятъ стражаритѣ и чиновницитѣ на г. Стамболова. Тия свѣдѣния били дадени на Поповскитѣ размирници отъ нашитѣ Софийски хубостници — съединенитѣ разбойници и шарлатани. На 14 того Разградския прокуроръ и слѣдователь пристигнали въ Попово и пратили двама стражари да идѫтъ въ с. Садина и да докаратъ обвиняемитѣ по прѣстѫпленията отъ 13-й того. Стражаритѣ отишли въ селото и арестували виновнитѣ; но когато ги подкарали къмъ Попово, една тълпа, подъ прѣдводителството на кмета, нападнала на стражата и отнела арестуванитѣ, като гърмѣла върху стражаритѣ. Като се върнали стражаритѣ въ Попово и доложили на прокурора за станалото, тоя послѣдния пратилъ околийския приставъ съ 15 души стражари, да излови виновнитѣ и да ги докара въ Попово и прѣдаде на сѫдебнитѣ власти. Обаче, и слѣдъ пристиганнето на пристава цѣлото село се въспротивило и не допуснало да се арестуватъ виновнитѣ. За избѣгвание кръвопролитие, пристава се върналъ въ Попово и веднага било донесено на централното правителство за туй непокорство на селото Садина. На 19-й т. м. въпросна случка е била разглеждана въ Министерския Съвѣтъ“... и пр.

Тъй стои работата по партизанския правит. вѣстникъ. Но не туй ни трѣбва намъ; не стига то. Дѣе оффициалнийтъ докладъ до Княза, щомъ се казва, че билъ санкциониралъ и Той това рѣшение, та да може да види всѣкой, първо, изложението и мотивитѣ на случая въ оффициаленъ актъ прѣдъ Княза и, второ, самото удобрѣние на Княза? Его, имаме вече „Държав. Вѣстникъ“ отъ 5-й Марта, слѣдимъ го съ нуждното внимание, видѣхме вече и помилваньето на Митрополита Климента—нѣщо пó-скорошно (1 й Мартъ), а това *„Одобрено“* още не се появи въ него! Иска ли да се казва, че на „Свобода“ не може да се вѣрва колкото на единъ дъртъ циганинъ, защото всѣки день си криви душата най-лукаво? Нищо, нищо не е въ положение да увѣри „Свобода“, щомъ не е на лице фактътъ и не е съгласенъ съ работитѣ въ истинското имъ положение. Поне, за санкцията отъ Княза, ний никакъ не допущаме, да е вѣрно прѣдадено отъ „Свобода“, а и до сегашното отсѫтствие на доклада, било Указа, въ „Държав. Вѣстникъ“ още повече усилва подозрѣнието, че „Свобода“, като всѣки пѫть, и сега лѫже.

Така е, защото, и въ сѫщность, таквозъ отдѣлно распорежданье, съ утвърждение отъ Княза, въ указъ или по докладъ, *не може да почива на никой законъ.* България, за щастие по този случай, нѣма подобенъ законъ, освѣнъ само *разбойническия.* Може да прѣхвърля мисъль читательтъ върху чл. чл. 47 или 76 отъ Конституцията. Но първийтъ отъ тѣхъ говори за случай, „ако би държавата да „се заплашва отъ нѣкоя външна намѣса „или вѫтрѣшна опасность“, а вторийтъ —„ако би се появили нѣкои събития, „които би могли да нарушѫтъ обществен„ната безопасность“; тѣ никакъ не прилѣгатъ къмъ данния този случай въ Садина, защото фактъ е пъкъ, че *селенитѣ прѣдали сѫ готовность още прѣди 19-й Февруарий „обвиняемитѣ“ на войници, които дошли току слѣдъ стражаритѣ* (това крие „Свобода“!), а съ този фактъ на лице, всѣка опасность за държавата, както прѣдвиждатъ указанитѣ членове отъ Конституцията, очевидно е, *не може да сѫществува.* **Само** *при заплашванье държавната и обществена опасность* Князътъ, по прѣдставление на министерския съвѣтъ, може да узаконява нѣкои (и тѣ пакъ опрѣдѣлени) наредби, които отпослѣ се прѣдставятъ за удобрение въ Народното Събрание—въ никой другъ случай. Тукъ пъкъ, безспорно е, екзекуцията къмъ 21 или 22-й Февруарий е отишла и се настанила въ селото Садина, *когато то е било съвършенно мирно!* И всичката причина, по неоффициални, но и не оспорвани, свѣдѣния, е само тѫзи, че селенитѣ не сѫ се довѣрили на стражаритѣ, защото минѫлий день ги стрѣляли, но сѫ повѣрвали войската и ней на драго сърдце вече прѣдали тъй нарѣченитѣ „обвиняеми“. Прѣдали ги, при туй, прѣди поне да сѫ сънували, че има да излѣзва рѣшение за военна екзекуция.

Ний сме дълбоко убѣдени, че военната тѫзи екзекуция не е основана на никаква „санкция“, ами е наложена възъ основание на *Закона за разбойничествата.* Само срамъ ги е да си кажѫтъ открито, ами гледатъ да се омиѭтъ съ Княза, като го поставятъ срѣщу народнитѣ чувства, и заблуждаватъ по този начинъ свѣта. Да, читатели; прѣдъ васъ, прѣдъ свѣта нѣма никакво „санкциониранье“ *по оффициаленъ редъ* отъ Княза, за да мислите, че имате работа съ конституционни прѣдписания и държавни опасности. Прѣдъ васъ стои цѣлъ исправенъ по случая законътъ за *разбойничествата*, като основание на правителството, да налага екзекуция.—Като е това тъй, не ще ли се попитате: какво право има правителството да располага съ селото Садина по единъ законъ, насоченъ да истрѣби разбойницитѣ? Мигаръ селото Садина е крило, хранило и отгледало разбойници? Възмутително. Този законъ е любимото чадо на Вазовата „Епоха-кърмачка“; той нѣма ни сѣнка отъ конституционна основа, когато за вината на едни разбойници крадци налага наказание и на невинни хора въ една община; той е въпиюща несправедливость, каквато ни едно конституционно управление на свѣта не е мислило да ражда Но щомъ е работата за разбойници — ама разбойници — би могълъ да бѫде търпимъ поне у насъ, защото нашата кожа е май дебела —това въ скобки казано. А отдѣ накѫдѣ да се упражнава този законъ, това достояние на варварскитѣ ужъ минѫли врѣмена, още и върху политическитѣ или, пó-точно казано, върху едни отъ обикновелъ родъ расправии на едно кос-коджа село? Никога това приспособление на случая въ Садина къмъ закона за разбойничествата ний не можемъ да назовемъ добросъвѣстно, правилно и полезно, защото то не може по никой начинъ да се съгласи съ исканията на справедливостьта, на правото, и всѣкога ражда врѣда и подкопаванье уважението къмъ държавното управление.

Има и друго. Неоспоримо е, че военната екзекуция се налага за *наказание*, че тя е наказание. Но има ли поне *право* правителството да налага такова особенно *наказание?* Конституцията, която ужъ се пазѣла, като дѣва, казва (чл. 73), че „никой не може да бѫде наказанъ *безъ присѫда* **отъ сѫдъ**, *влѣзла въ законна сила*“. Този членъ не би ималъ сила, но само ако се спрѣ дѣйствието му съ указъ, при извѣстни горѣспоменѫти условия. Нѣма указъ; слѣдов., този чл. е въ сила. Какъ тъй тогазъ правителството си присвоява право само да налага особенно таквозъ едно тежко наказание на цѣло село *по политически* (не разбойнически) причини, когато, божемъ, въ България има отдѣлна власть за наказанията на прѣстѫпленията?—Право! Правото е въ силата, не-ли? И сѣднѫли да говорѭтъ за *партии!*—

Ехъ, знаемъ ние, гдѣ ги стиска обувката; знаемъ ние мотива на тѫзи такъва мѣрка, сѫщо като да сме били при разискванията. Правителството дълбоко почувствувало категорически изразеното недовѣрие отъ селени хора къмъ полицейската власть. И въ търсеньето срѣдства да прокара на сила авторитета на полицията, спрѣло се на любимия законъ за разбойничествата. Разбираме, че правителството се е принудило да дойде на мисъльта, че подобно и дори пó-чувствително изразено недовѣрие *може* да се окаже къмъ полицията и въ други мѣста, а туй вече не ще е шега. Да, и не е чудно да мисли вече то тъй, защото знае се, че *правителството*, а не партия (защото умрѣ тя), се интересува въ изборитѣ за „вѣрни и прѣданни“ хорица и се мѫчи да ги прокара, както гледа всѣкой; а пъкъ туй не може да бѫде съвмѣстимо и съ запазванье необходимия авторитетъ на полицията между населението, и вече дохожда работата да се задържи тоя авторитетъ съ помощьта на военната екзекуция.—Да се страхува правителството за подобни случаи и въ други мѣста—разбираме; но този неговъ страхъ не е и държавна или обществена [illegible] опасность. А [illegible] ли се каже, че е такъ[illegible] опасность, то[illegible]въ пъкъ тя е отъ так[illegible] естество, че и какви военни екзекуци[illegible] не ще отстранятъ ни страха на пр[illegible]то, ни недовѣрието къмъ поли[illegible]а . . . . Тъй щото, и тъй и инакъ, военната екзекуция, като безполезна мѣрка, никакъ не говори въ полза на цѣльта си. Нашето мнѣние по случая е, че този страхъ на правителството не се цѣри съ екзекуция, а всѣкакъвъ такъвъ страхъ, напротивъ, повече ще се увеличава, когато се взема подобна мѣрка, която не лежи ни наймалко на конституционна почва. Тукъ никой другъ не е кривъ, освѣнъ постояннитѣ нарушения на законитѣ и едноврѣменното създаванье на недобри, несправедливи и жестоки закони. Отъ всичко това се посѣва въ държавния ни организъмъ грозенъ, зловѣщъ прѣвратъ, чрѣзъ развращаваньето на държавнитѣ чиновници и чрѣзъ лошото настроение на населението край явнитѣ несправедливости и незачитания. Който развращава чиновницитѣ, като ги кара да не гледатъ по чиста съвѣсть на законитѣ, а да слушатъ само извѣстна лична воля, и който прави закони тежки и чужди на справедливостьта — ето той е кривийтъ. Собственно пъкъ случайтъ съ Садина, който взе този остъръ край, е нищо друго, освѣнъ цѣла глупава дандания на властитѣ, едно недостойно впущанье срѣщу селенитѣ при зашемадено състояние слѣдъ изборния ударъ, дошълъ отъ крайната несправедливость. Тия тамъ селени сѫ били, най-напрѣдъ, настроени отъ измамата съ избирателнитѣ прѣдварително напълнени кутии. Това е цѣла истина, която се обнаружи прѣдъ очитѣ на хиляди души. Подиръ туй се е пожелало и да се играе съ тѣзи сѫщитѣ хора башибозушки и — ето ви цѣла каша, която докарва и още пó-голѣми незаконни мѣрки. Сега гледайте ги и се радвайте! За да не говоримъ само думи, нека да прибавимъ и една малка подробность. Самата „Свобода“ твърди (туй баремъ не може да се оспори я!), че слѣдъ стрѣляньето на 13-й Февруарий дошли отъ Разградъ въ Попово прокурорътъ и слѣдовательтъ на 14 й, на другия день, и прокурорътъ билъ пратилъ да доведѫтъ „обвиняемитѣ“ отъ с. Садина. Щомъ туй е тъй—и е тъй и по нашитѣ свѣдѣния, че прокурорътъ дошълъ на другия день,—я кажете: какъвъ сербезликъ е билъ тоя на прокурора да праща тъй делибашийски полицията, за да довежда 32-ма души отъ Садина? Той е искалъ да работи, разбира се, като слѣдственна власть въ случая; ами я вникнѣте въ процедурата за слѣдственнитѣ дѣйствия, да видите, да ли тъй е трѣбвало да върши? Дѣ сѫ *призовкитѣ на слѣдователя?* Защо сѫ пратени стражаритѣ *безъ нуждниттѣ призовки* въ селото? Кажете, де! Ако слѣдственната власть бѣше почнѫла, съ пълно съзнание на призванието си, да произвежда слѣдствието по случая; ако се пратѣше *само единъ*, не 25, стражарь, за да врѫчи редовно призовки отъ слѣдователь, помислѣте, щѣше ли да има всичката тая нещастна за селенитѣ олелия и жестокото сега наказание на въобще добродушнитѣ наши селени? Но хичъ бивашe ли да не се покаже извънредно зорбаджийско усърдие, за да се покажѫтъ уши и да се удостоѭтъ съ благоволение?—Мигайте сега! Сѫдѣте и обѣсѣте нещастницитѣ! Само не забравяйте, че дѣцата имъ ще ви кълнѫтъ, а съ тѣхъ заедно и цѣлъ българский народъ, кога да е.

◆

СЕДМИЧНИ БѢЛѢЖКИ

ВѪТРѢШНИ.

— Тия дни прѣдстои да се появи оппозиционенъ вѣстникъ *„Народна Воля“* отъ гр. Руссе. Той ще се издава отъ руссенскитѣ оппозиционери.

— Отъ Свищовъ ни нападнѫхѫ дописки по поводъ телеграммата на кмета имъ г. Владимира Божиновъ, съ която послѣдний твърдѣше, че при градскитѣ избори нѣмало оппозиция и че борбата била само между двѣ правителств. фракции. Не намѣрихме за необходимо да помѣстимъ всичкитѣ писма, но ще споменемъ само, че телеграммата на г. Вл. Божинова е произвела доста неприятно впечатление за качествата му, още повече и за туй, че той си е позволилъ да играе съ политическитѣ убѣждения на сѫщитѣ ония, които сѫ се борили за избираньето му. Може ли, питатъ [illegible] каже г. Божиновъ двама търговци въ [illegible], които да не сѫ оппозиция, като [illegible] ѣкоито октроаджии и др. [illegible] ли г. г. Иванъ Иордановъ, Карапачевъ, [illegible] ракашевъ, Горд. Дучевъ, Киро Аврамовъ, [illegible] рджиевъ, [illegible] Пантеновъ, Т. Касабовъ, [illegible] Цариновъ, Теодорови, Ангелъ Цвѣтк[illegible] ъръ Ня[illegible]ъ, Хр. Саръживановъ и др. [illegible] иянието [illegible] Божиновъ дължи кметствуваньето [illegible] състои ли и съвѣтътъ измежду тѣзи [illegible] кои отъ тѣхъ сѫ правителствени, освѣнъ [illegible] Т. Икономова? Защо „хатоветѣ“ бѣхѫ прѣ[illegible]жили на съвѣтницитѣ да бламиратъ г. Божинова, и не обѣщавахѫ ли даже пари на нѣкои, само и само за да се събори тоя съставъ? *Ами защо е уволненъ управительтъ г. Станчевъ?* —И много още въпроси се задаватъ въ тия писма къмъ г. Божинова, като му се и сърдѭтъ, че злоупотрѣбява съ политическитѣ убѣждения на съгражданитѣ си.

Отъ своя страна, трѣбва да поправимъ една своя грѣшка: у насъ се бѣше вкълпило, че кметътъ Божиновъ е сѫщий оня, който се обяви противъ измѣнението на Конституцията, но той бѣше Т. Божиновъ, а този е Вл. Божиновъ, за минѫлото на когото узнахме, че не е билъ до сега записванъ ни къмъ една партия, защото аслѫ не е ималъ и самостоятеленъ животъ, но билъ прѣпорѫчанъ отъ оппозицията, само като единъ честенъ човѣкъ. Поведението му обаче съ тоя случай го е докарало да загуби твърдѣ много прѣдъ очитѣ на приятелитѣ си, като се е осмѣлилъ да прѣдстави града си безъ никаква оппозиция въ изборитѣ, при всичкото си знанье, че имаше противъ себе си правителственнитѣ партизани и че го направихѫ кметъ оппозиционнитѣ влиятелни граждани.— Ний получихме нѣколко писма за него, а въ най-послѣдньото (отъ 7-й Марта), прѣдъ видъ назначението на г. Коджабашова за управитель тамъ, казва ни се, че ставало дума за смѣняваньето му съ другъ кметъ изъ състава, за да не се подложи общината на прищевки и да загуби самостоятелностьта си. Но, споредъ насъ, пó-добрѣ ще бѫде, да се вразуми г. Божиновъ отъ приятелитѣ си, вмѣсто да се отваря мѣсто на интригитѣ.

— По прѣвземаньето на линията Бѣлово-Сарамбей отъ нашето правителство и по прѣговоритѣ, които били сключени за нея въ Цариградъ, ето какви подробности дава Софийский „Търговский Вѣстникъ“:

„Подробноститѣ по това споразумѣние, споредъ нашитѣ свѣдѣния, се състоѭтъ въ това, че управлението на нашитѣ желѣзници ще прѣвземе експлоатацията на линията Бѣлово-Сарамбей *за смѣтка на компанията на источнитѣ желѣзници*, а тѫзи послѣдната ще заплати въ замѣна на това една опрѣдѣлена сумма за поддържаньето на линиитѣ и ще гарантира дохода отъ 5000 лева на километръ. Относително линията Вакарелъ-Бѣлово установило се, щото управлението на нашитѣ желѣзници да плаща *по 2,250 лева годишенъ наемъ* на километръ, както за експлоатираното *до сега* врѣме (5 години), тъй и *за напрѣдъ*. Въ сношението по линията Бѣлово-Сарамбей, правителството ще има право да въведе локалната (вѫтрѣшна) тарифа. Въ всѣки случай, това уреждање на въпроса, възъ основание съобщението на линията Вакарелъ-Сарамбей, трѣбва да се отбѣлѣзва като такъво, което не възлага никакви материални жъртви нито на една отъ заинтересуванитѣ страни.“

И тъй, както виждате, нашето правителство спечелило спора, като се е нагърбило да плаща пари отъ хазната и за минѫлия „патриотизъмъ“ Вакарелъ—Бѣлово, и за напрѣдъ, до като нѣмаше до сега таквозъ плащанье, а и става чиновникъ на источната компания, за да ѝ върши работитѣ за нейна смѣтка! И туй било сега споразумѣние, и правителственнитѣ вѣстници се хвалѭтъ и се надуватъ, че свършили работа!

— Отъ Руссе е испратено брашно, 600 кила, за с. Садина. Въ Разградъ сѫ събирали разни помощи въ провизия и пари за сѫщото село срѣщу екзекуцията. Но правителството запрѣтило тия помощи, защото екзекуцията е *наказание* и Садинчени били длъжни да издържѫтъ сами тая екзекуция. Даже събирачитѣ на помощитѣ щѣло да счита, като съучастници и прѣстѫпници.

Въ всѣкой случай селото Садина, и слѣдъ като издържи екзекуцията, ще получело събранитѣ помощи, а тѣ надминавали високо стойностьта на расхода за екзекуцията, та прѣдполага се, че селото, вмѣсто да загуби, щѣло да спечели.

Аслѫ всѣкога тъй е бивало, когато извѣстно наказание се явява противно на народнитѣ чувства. Едно врѣме Свирчо се осѫди на глоба, а обществото, противно на тая присѫда, събра и внесе тая глоба, вмѣсто сиромаха Свирча. Подобни наказания раздѣлѭтъ обществото отъ правителството и ставатъ, вмѣсто за сила и полза, тъкмо за противното. Колкото повече се мѫчѫтъ да оправдаѭтъ едно несправедливо наказание, толкова повече омраза и врагове си навличатъ. . . И всѣка чрѣзмѣрна строгость е била такъва отъ вѣки вѣковъ, е нинѣ и присно и во вѣки вѣковъ. Противъ правото не може да се върви дълго.

— Отъ Свищовъ ни съобщаватъ за нѣкои нередовности, несправедливости и исключвания отъ Търговското училище. Имало тамъ нѣкои прѣподаватели, които не особенно справедливо сѫ се обрѫщали къмъ ученицитѣ, а г-нъ директоръ вѣрвалъ донесенията имъ. Само тѫзи година били исключени вече 4-5 ученика.

Като вѣрваме въ способноститѣ на г. Директора Паякова, отбѣлѣзваме това намъ съобщение съ надѣжда, че ще привлече нуждното негово внимание и ще отстрани възможнитѣ усложнения.

— *„Борба!“*, новъ вѣстникъ, почнѫлъ да се издава въ Пловдивъ. Программа демократическа и оппозиционна на днешното правителство. Списва се доста живо и умѣло. Получихме 1-ия му брой.

Прѣпорѫчваме го и желаемъ му отъ сé сърдце дълги дни. Издава се седмично, съ цѣна годишна 8 лева, а за половина година 5 лева.

— Обади се отново старийтъ ни журналистъ г-нъ Георги А. Кѫрджиевъ отъ София съ вѣстника си *„Напрѣдъ!“* Рѫкоплѣщемъ му за наврѣменното му появяванье на вѣстникарското поле. „Напрѣдъ!“ обема отдѣли: „мисловно-наученъ“, писмовенъ“, „поминъченъ“ и «обществен ъ». Цѣна годишна 9 лева, за половинъ година 5 лева.

Извѣстностьта на г. Кѫрджиева го прави, да се не нуждае отъ прѣпорѫка.

— Новий в. „Напрѣдъ!“. се занимава съ цанковиститѣ и тѣхната декларация, печатана въ нашия вѣстникъ. Г-нъ Кѫрджиевъ казва: „до колкото знаемъ, а май сме сигурни да знаемъ, въпросната декларация не е никакъ дѣло на цанковистката партия исцѣло, нито и на группа изъ нея, а е работа на двама или трима души измежду ѝ, живущи въ Руссе, види се, принрѣни да влѣзѫтъ или въвлѣкѫтъ приятелитѣ си въ работитѣ, било по амбиция, било и искренно, при вижданье мѫчното положение, въ което се намѣрва България, вѫтрѣ, при този режимъ. Тая декларация може да има само *частенъ характеръ*, и именно за туй, тя не показва партийнитѣ сѫществении възгледи и желания по работитѣ.«

Прѣдизвикваме се да изразимъ съжалѣние, че г-нъ Кѫрджиевъ е измаменъ и, ясно е, не знае много работи на цанковиститѣ. Не е грѣхъ, разбира се, но не трѣбваше, мислимъ, да пише, когато не знае и не е изучилъ всичко точно. Ако бѣше поискалъ освѣтления отъ насъ, ний охотно бихме му дали, но че сполучилъ да чуе нѣщо въ Руссе—туй не му дава право да вѣрва, че само Руссе е авторъ на декларацията. За да се убѣди, че е тъй, задаваме му въпросъ: знае ли запитваньето, което бѣше отправено отъ София до съпартизани цанковисти, за събиранье на мнѣние по бѫдѫщето поведение на партията имъ? Знае ли и съдържанието на това запитванье (съ мнѣнието на столичнитѣ цанковисти)?

Онова, което г. Кѫрджиевъ се научилъ за Руссе, е нищо друго, освѣнъ само една наша провѣрка. Такъва провѣрка сме правили и въ Орѣхово и въ . . . . . , но тия работи още трѣбва да стоѭтъ въ мѫгла.

Че въпросната декларация е пълна воля на цанковиститѣ, г. Кѫрджиевъ ще разбере, като се спрѣ и анализира всѣка нейна буква. Тя *не пуща цанковиститѣ да се намѣсѭтъ въ управлението*, а дава само своето мнѣние, че желаѭтъ вѫтрѣшно успокояванье, като всѣки български гражданинъ, и за туй прѣдпочитатъ да бѫдѫтъ противъ г. Стамболова и да се присъединѭтъ мълчаливо, безъ дѣятелно участие, къмъ Князя, а външната си политика пакъ оставятъ висяща, за разрѣшение отвънъ. Впрочемъ, и самъ г. Кѫрджиевъ казва, че „противъ Князя лично тя (партията) нѣма и не е имала никога нищо; напротивъ, уважавала го е, уважава го и му се покорява *повече отъ всички*. Тя е именно и която иска да го закрѣпи и осигури, *дори би се наела да стори това—щомъ е въпросъ за осигуряванье на Прѣстола и Династията*“. Тогазъ въ какво не е съгласна декларацията съ възгледитѣ на цанковистката партия? Забрави ли г. Кѫрджиевъ, че декларацията излѣзе, тъкмо *когато се злоупотрѣбяваше съ цанковиститѣ прѣдъ Князя и се заплашваше Трона съ руссофили*, ако събори днешния Кабинетъ? Очевидно е, че г. Кѫрджиевъ си противорѣчи, и то само защото свѣдѣнията му не сѫ пълни и не е обмислилъ съдържанието на декларацията. Въ всѣки случай обаче, съ радость и сега констатираме, че политическитѣ възгледи на цанковиститѣ въобще никакъ не сѫ насочени противъ Князя, ами напротивъ бихѫ го даже вѫтрѣшно поддържали, ако свали днешното правителство.

— Политическитѣ възгледи на г-на Георг. Кѫрджиева, като публицистъ, не сѫ безинтересни. Г-нъ Кѫрджиевъ е билъ борецъ при много наши правителства и нѣма читатель, който да не знае съ каква искренность всѣкога е работилъ той въ журналистиката ни. До скоро той бѣше назначаванъ на учителски длъжности, но сè пакъ той не се е удържалъ да си мълчи.

Г-нъ Кѫрджиевъ казва въ вѣстника си, че такова управление, като сегашното, той до сега не е виждалъ, макаръ и да е билъ оппозиционеръ, и въ врѣмето на пълномощията, и въ врѣмето на междукняжието. Да ли и г. Кѫрджиевъ лѫже и защо ли? А ако се каже, че мнѣнието му си е частно негово, колко ли честенъ свѣтъ у насъ ще мисли другояче? Трѣбва тукъ да прибавимъ, че в. „Свобода“ намѣрва г. Кѫрджиева за човѣкъ съ „боленъ мозъкъ“ и за туй всичко отъ него писано е и ще бѫде болно . . . Това, знаемъ, ще подтвърди и „Права“ и „Пловдивъ,“ макаръ още да не сме видѣли мнѣнието имъ.

— В. „Пловдивъ“—не си е работа, да ви задѣваме съ мнѣнията и на тѫзи правителствена пачарва, но цѣльта ни е да ви дадемъ да знаете, какъ оправдаватъ правителственнитѣ макаръ купени писачи беззаконията на правителството—пише, че се чуди намъ, какъ тъй не сме могли да разберемъ, че военната екзекуция била съвсѣмъ „обикновенна“ постѫпка отъ правителството спрямо селото Садина и че тя, екзекуцията, била прѣдписана *отъ законитѣ* за немирни общини; инакъ властьта не могла да има авторитетъ! И, не щете ли, трѣбва да сме имали малко срамъ и очи, за да не сме ставали смѣшни!

Чудно нѣщо, наистина! И такъвъ перде-сизликъ отъ българи, само за паръта, — това е страшно. Редакторътъ на „Пловдивъ“, види се, носи волска кожа на лицето си, та хичь не мига кога явно поддържа беззаконията! А бе, че кой законъ приписва такъва „обикновенна постѫпка“ хей, пачавро? Или, за чудо, те е досрамѣло да кажешъ, че е отъ разбойническия законъ и че селенитѣ на Садина сѫ разбойници? Що не сѣднешъ да разяснишъ законностьта на тѫзи екзекуция възъ основание на Конституция и „обикновеннитѣ“ твои закони, за да разберемъ, защо не се питало размирно ли е или мирно врѣмето, когато е потрѣбна екзекуцията?

Отвратително!

— Шуменский в. „Защита“ току сѣднѫлъ да си бае бабини деветини. Вече два пѫти наредъ се пълни вѣстникътъ съ едно отворено заявление отъ нѣкакви си Шуменски избиратели, които нѣматъ куражъ нито да се подпишѫтъ, че достойнийтъ патриотъ г. министръ Стамболовъ нито утвърдявалъ, нито кассиралъ вторитѣ имъ градски избори, извършени още на 28-й Ноемврий 1893 г. (сѣкашъ, че било прѣди триста години, пъкъ то бѣше онзи день!) и го канѭтъ да свърши съ тѣхъ „за Бога“! — Брей, голѣма работа, голѣмо чудо станѫло! Ний се надѣваме, че г. Министръ, който е занятъ съ много и дѣйствително сериозни работи, нѣма нито хаберъ отъ глупавитѣ крѣскания на тия тамъ клѣпалá и испѫдени учители; но за освѣтление на обществото нека да споменемъ, че господинъ министръ Стамболовъ не нарушава никой законъ съ тая оправдана бавность, защото срокътъ за утвърждението и кассираньето на градски избори се отнася само за първия изборъ, а не и за втори и петнайсети избори. Подобни втори избори, щомъ нѣма законъ, кога да се утвърдяватъ или кассиратъ могѫтъ да почакатъ па и, по вѫтрѣшно убѣждение, да останѫтъ тъй до 1896 година.— Какво отъ туй, когато Шуменъ си има дипъ биля хубави и испитани патриоти въ кметството? Най-сетнѣ, нѣма да се утвърдѭтъ, нито ще се кассиратъ,—какво ще сторите о, вий окаянници? За черни очи ли се измѣни Конституцията, за да се създаде силно и трайно правителство? Нѣма да направи нищо, нà, хѫ-де! Какво ще направите?—На-ли тъй бе, „Свободо“?

— Нѣкой-си Ив. Юруковъ се оплаквалъ телеграфически на Князя, че билъ интерниранъ отъ София въ Панагюрище, и вѣстницитѣ «Св. Слово» и «Другарь» съобщаваха туй, а „Свобода“ отговори, че билъ бездѣлникъ и съ развалено поведение. Този Юруковъ пише и намъ, но праща и двѣ копия отъ телеграмми: едната подалъ, но му се върнѫла, защото била съдържала оскърбление, а другата подалъ послѣ, и била приета, както и е напечатана въ спомененѫтитѣ вѣстници. Като сравняваме двѣтѣ телеграмми, намѣрваме, че въ първата, неприетата, се казва: *подъ тежки истезания* полицията ми съобщи, че по заповѣдь на г. Стамболова се интернирамъ отъ София за Панагюрище, *защото прѣслѣдвамъ шпионитѣ, които ходѭтъ подиръ нѣкои бивши министри*“ и свършва, че „г. Стамболовъ *още на единъ младежъ*, като мене, *уби бѫдѫщето.*“ Като ни съобщава, че началникътъ на станцията му *казалъ*, че телеграммата била оскърбителна, Юруковъ добавя, че «юмруцитѣ на полиц. приставъ отъ 2-й полиц. участъкъ въ зѫбитѣ и главата бѣхѫ пó-оскърбителни, сѫщо и псувнитѣ му—пó-отвратителни»

Слѣдва, че сме прави като казахме: телеграфическата заповѣдь къмъ телеграфнитѣ станции, за *неприеманье* телеграмми съ „оскърбително изражение,“ е ограничителна за правото и на законно оплакванье. Въ случая нѣма оскърбителни думи, а, ако е лъжа, може да има само клѣвета, която не би трѣбвало да се отказва, защото подательтъ ще си отговаря за клѣветата, ако е клѣвета. Терминътъ „оскърбително изражение,“ употрѣбенъ въ заповѣдьта, е, прочее, пълно *беззаконие*.

— В. „Свобода,“ въ една своя статия *„Прѣди да дойдемъ на въпроса, ще кажемъ нѣщо отъ новата история,“* въ брой 1326, като се занимава съ оппозицията на бившитѣ министри, въ 3 стр. I кол. казва: „Тукъ сме длъжни да забѣлѣжимъ, че Странски и Тончевъ бѣхѫ министри, *когато се застрѣли Паница, и сѫ подписали протокола . . .* “; и въ сѫщата страница, III кол. казва: „Начевичъ и Тончевъ бѣхѫ министри и *сѫ одобрявали*, когато *се е рѣшавало да се застрѣлѭтъ съучастницитѣ въ убийството на Бѣлчева . . .* “

Много ни е желателно да разберемъ: какъвъ протоколъ сѫ подписвали министритѣ за застрѣлваньето на Паница? И какъ министри „удобрявали, когато се е рѣшавало да се застрѣлѭтъ съучастници въ убийството на Бѣлчева“? Не бива ли да заключимъ, че не сѫдилищата, а министритѣ сѫ рѣшавали да се застрѣлѭтъ Паница, Миларовъ и други, и че сѫдилищата сѫ служили само за форма, а не като сѫдебна власть? Ще почакаме да ни се обясни. Струва ни се, имаме право да търсимъ обяснения по тия тъй многозначителни фрази за нашето Правосѫдие. „Правосѫдието тържествува“ — трѫбите, не-ли?

— Разградский окол. началникъ, г. Хр. Велизаревъ, съ единъ приказъ подъ № 7 отъ този мѣсецъ, за да се избѣгнѣла възможностьта да се укрие нѣкой обвиняемъ или подозрѣнъ, заповѣдва, между друго, щото «всички жители отъ Разградъ да съобщѫтъ *устно* въ полицейския участъкъ сутрина въ 8 часа, когато иматъ гости, прѣнощували въ домоветѣ имъ, било дошли тѣ отъ другадѣ или же тукашни, но отъ друга махла.» Какъвъ вѣтъръ вѣе изъ този приказъ? Гледай ти: чакъ ако отидешъ на гости у роднини или приятели, въ единъ и сѫщъ градъ, трѣбвало да се съобщи, хемъ непрѣмѣнно устно, въ полицията въ извѣстенъ часъ! Ами ако прати бѣлѣжка, и не въ 8 часа, ами въ 7 часа или въ 9 часа? Нарушение ще бѫде, види се. Зеръ, хората сѫ слуги на г. началника, та законъ-маконъ не, ами приказътъ «заповѣдвамъ,“ за да не се скрие нѣкое заподозрѣно лице, буквално трѣбва да се слуша! Сѣкашъ, човѣкътъ заповѣдва на стражаритѣ си, а не на граждани, които му даватъ хлѣба! Туй, [illegible], било мъдростьта на новия управител[illegible] за да се убѣдите, че г. началникътъ е много [illegible] мъдъръ полицай, той заповѣдва още едно нѣщо въ сѫщия приказъ: «Съдържателитѣ на [illegible] да прѣдставятъ на удобрение [illegible] управление такситѣ, които щ[illegible] за спанье и ѣденье, които слѣдъ като [illegible] ще залѣпѭтъ по единъ листъ [illegible] стая на заведението и гостинницата си.» Бре, бре! И за неиспълнението на тоя приказъ да се съставлявали актове, които да му се прѣдставѣли отъ стражата!

Питаме г-на началника: какво ще прави тия актове? Както за едното, тъй и за другото, прѣдставѣте си, че гражданитѣ не искатъ ни да знаѭтъ и не ги испълняватъ, *защото не почиватъ на никой законъ* — тогазъ? Г-нъ началникътъ има нужда да става малко гостинничарь, за да разбере какъ тъй полицията може да туря такси, както и да се задължава да донася, като домакинъ, устно въ 8 часа, кой му е билъ гость . . . Ако г. началникъ прати тия актове на сѫдията, за наказание на неиспълнителитѣ, сѫдията ще го пита: *законно* ли ти е това распорежданье (чл. 26 отъ Миров. Уставъ), за да има задължителна сила спрямо българския гражданинъ, който има право да обсѫжда и критикува всѣкакви въпроси? На кой законъ почива такова едно задължение за такси и доноси?

Като сме рѣкли *власть*, та сме се забравили вече . . . Нѣма ли г. началникъ да издаде приказъ, като Варшавския Губернаторъ (да се приказва изъ улицитѣ само русски), щото гражданитѣ да не приказватъ противъ «патриотитѣ»? Това само останѫ.

— Разградскийтъ окр. управитель, г. Коджабашевъ, е прѣмѣстенъ въ Свищовъ, а вмѣсто него въ Разградъ дошълъ досегашний Руссенский град. началникъ, г. П. Стояновъ. Послѣдний повикалъ нѣколко граждани оппозиционери и имъ челъ нѣкаква молитва, отъ която тѣ не разбиратъ, споредъ както ни се съобщава отъ тамъ.

— «Свобода» мисли, че може да си помага нѣщо съ измамванье на читателитѣ си, като изопачава и шарлатанствува съ прямата смисълъ на фрази, дадени отъ неприятнитѣ ней вѣстници. Като не намѣрва какво да каже, какъ да обори размишленията ни, този поклонникъ на всичко недостойно, в. «Свобода», се хваща, като келявъ о шапката си, за шарлатанията, само и само да скрие келя си, като осмѣе и унижи противника си, па право било, криво било—не се стѣснява ни най малко. Читательтъ нека и самъ да провѣри не е ли тъй: въ минѫлия си брой казахме, по поводъ телеграфическата заповѣдь до началницитѣ на станциитѣ (за да не приематъ телеграмми съ «оскърбително изражение»), че тя е ограничителна за конституционното право на оплакванье, защото адвокатски даденото опрѣдѣление «оскърбително изражение» може да объема и такива оплаквания, *които изразяватъ позорни и прѣстѫпни* **дѣйствия** *отъ властьта.* И за да различимъ *оскърблението,* **което може да се забрани** *въ телеграфа,* отъ *клѣветата, която не бива да се забрани,* дадохме общедостѫпно граммaтическо опрѣдѣление на юридическитѣ термини „оскърбление“ и «клѣвета» тъй:

«Юридическото тълкование на оскърбителнитѣ *думи* можеше да се разясни тъй, че тѣ състоѭтъ всѣкога отъ позорни сѫществителни и прилагателни *имена* (по граматиката), а не и, напр. глаголи; *които тъй сѫщо изразяватъ позорни и прѣстѫпни работи,* но не сѫ и тѣ *оскърбителни*, а могѫтъ да бѫдѫтъ само *клѣветнически,* които не се запрѣщаватъ, защото ако се запрѣтѭтъ, *всѣко* оплакванье става тогазъ невъзможно по телеграфа.»

Сега възражението на „Свобода“. Тамъ се заема сѫщата фраза, но до: „не сѫ и тѣ оскърбителни,“ като се изост[illegible]: „а могѫтъ да бѫдѫтъ само *клѣветнически*“ и пр.! И пита слѣдъ туй: «разбиратъ ли читателитѣ какво [illegible] Бобчевски?»—Хмъ! Не разбиратъ, разбира се, като се умишленно шарлатанствува по този начинъ. Ако ли пъкъ „Свобода“ не шарлатанствува, а се е подложила на нѣкой глупецъ, [illegible] наистина не е могълъ да разбере писаното ни, а се опитва да пише, ето да му разяснимъ съ „т. е.“ Ако, напр., кажемъ: «ти, г. писачо, си *подлецъ*» — ще бѫде *оскърбление*, но ако ти кажемъ: „ти *подълствувашъ* или *крадешъ* пари отъ хазната“ — тогазъ нѣма да бѫде *оскърбление*, ами може да бѫде *клѣвета*. Сега разбрахме ли се? И едното и другото е *позорно* или *опозорително*, или, ако щете, *общо* оскърбително за честьта, но едното *юридически* тълкувано се *казва* „оскърбление,“ а другото—„клѣвета.“ И думата ни бѣше, че ако е работата да не се допущатъ въ телеграфа *оскърбителни* телеграмми, не трѣбваше да се поставятъ *думитѣ* „узурпаторъ,“ „тиранинъ“ подъ общо опрѣдѣление „оскърбително *изражение*,“ ами да се отдѣлѣше *оскърблението* отъ *клѣветата*, за да не се ограничава правото на оплакванье, ако полицията, напр., *бие* или *убива*,—нѣщо, което е оскърбително за нея, но не може да се назове и оскърбителна телеграмма.

— Въ Руссе е почнжлъ да се издава в. „*Пиринъ Планина*,“ който щѣлъ да се занимава съ македонскитѣ работи, а по вжтрѣшната ни политика щѣлъ да поддържа днешното правителство. Ще излѣзвалъ два пжти въ седмицата на български и френски, съ цѣна годишна 15 лева. Главенъ редакторъ К. А. Велевъ.

Като пожелаваме добро на този новъ събратъ, подписваме и ний дадената въ бр. 26 на „Югозападна България“ статийка за него.

— Учительтъ при Търновската държавна дѣвическа гимназия, г-нъ *Д. Г. Поповъ*, е издалъ двѣ покани, за записванье абонати на двѣ негови книги „*Ржководство по Антропологията и Физиологията*“ и „*Ржководство по Стопанството*“. Спорѣдъ обявеното имъ заглавие за съдържанието на тия книги излѣзва, че съчиненията на г-на Попова ще бждатъ цѣненъ приносъ въ книжнината ни. Освѣнъ туй, който се абониралъ и на двѣтѣ книги, ще получелъ даромъ и биографията на Данте (въ 4-5 коли). Цѣнитѣ на книгитѣ щѣли да бждатъ по 2 лева, съ по 50-60 фигури въ всѣка една.

— Митрополитъ Симеонъ е помилванъ. Цѣличка годинка не [illegible] тлъка на Търновскитѣ „[illegible]тъ да свалятъ и отнесжтъ митрополитъ и пакъ тѣ да бждатъ прави и непокжтнжти, когато въ Садина е наопаки: не да свалятъ, ами само защото не послушали едни стражари, отидохж да се не видіжтъ! Но въ Трново е „народътъ“, а въ Садина „тълпата.“

Честита Ви годинка, владико! Народъ е това, не е шега!

* * *

МѢСТНИ.

— Прѣзъ минжлата година, споредъ санитарната статистика, въ града ни (отъ 25256 жит.) е имало 937 раждания, отъ които 9 незаконнородени и 29 мъртвородени; а умрѣли 905, отъ които 229 по-малки отъ 1 година и 145 до 5 годишна възрасть. Ясно е, прочее, че отглежданьето на дѣцата у насъ стои въ твърдѣ първобитно и невѣщо състояние.

— По заповѣдь на г. Стамболова, за да докаже прѣдъ Княза, че градътъ ни е пъленъ съ негови партизани, създаде се въ града ни съ пари отъ безотчетни §-чета в. „Правда.“ Нѣкои *урумъ-бозмасж* и други чиновничета, служащи на Бога и на Мамона, готови само да прилѣпнжтъ къмъ пара́та, се заловихж да пишжтъ и да проповѣдватъ, че Стамболовъ билъ „стълбътъ на народната независимость“ и трѣбвало да се сгрупиратъ около него всички родолюбци. Съ тжзи си заржчана программа тѣ не виждатъ въ България никаква оппозиция, освѣнъ само нѣколцина гладници, пъкъ „за нажеленьето на народа имала грижата властьта,“ та току честитжтъ на България достойния ѝ синъ Стамболова, който съ такъва „твърдость“ управлявалъ народния корабъ. Мръсно е, разбира се, когато човѣкъ става слѣпъ и нѣмъ срѣщу всѣкидневнитѣ явни беззакония, но туй не ни е тукъ думата.—Въ този именно вѣстникъ, безъ всѣкакъвъ срамъ, се помѣстжтъ и смайстorени дописки, съ които се гони цѣльта, да се опровергава писваното отъ насъ. Послужили си и съ бѣлѣжката ни за Анхиолскитѣ избори и, споредъ нѣкакво-си писмо, твърджтъ, че всичко съобщено отъ насъ било „безобразна лжжа,“ защото Ставридисъ се ползувалъ съ „най-голѣмата популярность,“ защото Добревъ не се ползувалъ съ никаква извѣстность, защото Анхиело обожавалъ Стамболова и защото нито е ставало „такова нѣщо“ отъ началника (рѣчьта му прѣдъ избирателната зала)!

За освѣтление на читателя съобщаваме, че съобщеното ни е свята истина, която можемъ много лесно да подтвърдимъ и съ *протеста*, който е испратенъ до Народното Събрание съ *стотини* подписи на избиратели. Тѣзи нѣща не сж бабини деветини, защото хората отговарятъ за съдържанието на подписаното си. Но читательтъ, и безъ да чака отговоръ отъ насъ, може и трѣбва всѣкога да съобразява, че едно голо отказванье на извѣстенъ фактъ не съставлява още и обнаружванье на истината, а нуждно е убѣдително и аргументално опровержение. Ний нѣмаме всѣкога врѣме, нито пъкъ желаемъ да пълнимъ мѣсто, за да внимаваме върху дѣтинския умъ на това *Свободно* уродче тукъ. То даже не заслужва и снисходителното внимание отъ разуменъ човѣкъ и затуй на глупавитѣ му подмятания не ще отговаряме всѣкога.

— Миналата недѣля, недѣлята на Православието, въ съборната църква Негово Високо Прѣосвѣщенство Митрополитъ Г-нъ Симеонъ държа доста прочувствена рѣчь въ защита на Православието отъ протестанти, папищаши и безвѣрници.

— Процессътъ ни за оскърбление и клѣвета срѣщу Княза се разгледа по аппель въ Руссенския Аппел. Сждъ на 5 того. Резолюцията, произнесена на 7, е: *само за оскърбление една година затворъ.* Подадена е кассационна жалба

За знание на обществото съобщаваме, че прокурорътъ при Аппела, г-нъ Филчевъ, съ дигнжти рамена дърпаше обвинението ни въ *клѣвета*, защото не виждаше никаква клѣвета за *държавна измѣна* и *клѣтвопрѣстжпничество* отъ Княза, както вижда тукашний прокуроръ. А за оскърблението поддържаше, че нѣмало злословие, но имало укоръ и непочтителна форма, сжщо и думитѣ „партизанинъ“ и „безсиленъ“ били оскърбителни.

Г-нъ прокурорътъ поддържа́ твърдѣ вѣщо защитата, по заявлението ѝ, че *трѣбва да се гледа дѣлото при сждебни засѣдатели*, но сждътъ се произнесе, че опрѣдѣлението на Върх. Сждъ имало задължителна сила, съгласно чл. 39 отъ Доп. къмъ Вр. Сжд. Правила. Много назидателна е рѣчьта на г. прокурора по туй ни заявление и, ако можемъ, ще ж дадемъ въ вѣстника си за свѣдѣние на сждейското и адвокатско съсловия у насъ. Впрочемъ, по въпроса ще бжде сезиранъ още веднъжъ и Върховнийтъ Сждъ. Защитници бѣхж г-да Т. Теодоровъ и Д-ръ Вачевъ, Руссенски адвокати. Въ залата бѣхж дадени добавъчни мѣста на публиката, която останж възхитена отъ защитата по дѣлото.

— Прѣзъ идущата седмица въ тукашния окр. сждъ ще се сжди стопанинътъ ни за наклѣветяванье прокурора и сждиитѣ при този сждъ въ . . . *пристрастие* съ едно антрефиле въ 94-ия ни брой. Стопанинътъ ни ще се защищава самъ

— Градската ни община е рѣшила на 27 Октомврий м. г. да направи заемъ въ града на сумма отъ 30000 лева за смѣтка на българското училищно настоятелство. Заемътъ билъ назначенъ за исплащанье заплатитѣ на учителитѣ, учителкитѣ и на слугитѣ отъ българскитѣ училища за мѣсецитѣ *Септемврий, Октомврий и Ноемврий* 1893 год.

Ако за редовнитѣ расходи, заплатитѣ на учителитѣ, трѣбва да се прави заемъ, училищното настоятелство е за оплакванье. Заемътъ е съ 3-мѣсеченъ срокъ, слѣдов., за слѣдующето тримѣсечие настоятелството е имало да плаща и заема, и пакъ заплати, и лихвата. Май нередовна работа, върху която и ще се повърнемъ.

* * *

ПИШЖТЪ НИ ОТЪ:

Разградъ. *3-й Мартъ.* Извѣстно Ви е, че нашитѣ граждани молихж Княза, да се отреди една специална анкета, която да изслѣдва оплакванията имъ по насилията и беззаконията, упражнени върху тѣхъ по депутатскитѣ избори. Дойде тая анкета, въ лицето на частния секретарь на фактическия — Карагьозовъ — и инспектора на полицията — подполковникъ Тепавски! Явихж се при тѣхъ нѣколко граждани оппозиционери и имъ обяснихж случившето се, но тѣ прѣстояхж въ хотела 5-6 дни и заминжхж за с. Садина, за да видіжтъ добрѣ ли се екзекутиратъ селенитѣ, отъ гърба на които се храніжтъ. Изъ разговоритѣ на тия пратенници излѣзва, че тѣ сж дошли въ Разградъ да научжтъ настроението на духоветѣ, както и да разбержтъ разградчени, че, ако продължаватъ подобно поведение, щѣли да бждатъ наказвани съ 15-годишенъ затворъ, налаганье наврѣдъ екзекуции и военно положение и прч., а г. Тепавски щѣлъ да уволни всички ония стражари, които не умѣли да употрѣбіжтъ даденото имъ оржжие, по врѣме на изборитѣ. Тия работи, разбира се, ни най-малко не смущаватъ никого тука и не могжтъ нито да смущаватъ, за да измѣняватъ убѣжденията на хората, но, напротивъ, още повече отвращаватъ всѣкиго.

— Екзекуцията въ с. Садина продължава. Селенитѣ мирно и кротко испълняватъ всичко. Тамъ има млади сили, които обичатъ свободата и правдата, и по тая причина всички бѣхж се стекли въ Попово, като се обявихж оппозиционери. Около 800—1000 души избиратели има тамъ. Слѣдъ първия разваленъ изборъ въ Попово, испратихж се 25 души конни стражари въ с. Садина, подъ командата на полиц. окр. приставъ Петрова, за да арестуватъ 32 души „комити“, които при първия изборъ пожелали да упражніжтъ избирателното си право свято, достойно и въ оппозиция. Обаче селенитѣ, събрани врѣдъ село, казали на пристава, че той самъ съ тия стражари е гърмѣлъ селенитѣ и ги е ранилъ и че пакъ той е нанесълъ побой на кмета имъ, та по тжзи причина нѣматъ довѣрие, да му прѣдаджтъ тѣзи си съселени, а да ги придружжтъ и други 10-15 души отъ селото и да ги заведжтъ не въ Попово, ами въ Разградъ. Приставътъ не склания и си отива. Иджтъ 80 души войници, на които селото *съ готовность* прѣдало исканитѣ хора и ги отвели. Туй е то всичката причина на екзекуцията въ с. Садина! Имайте прѣдъ видъ, че това село Садина е веднъжъ изгорѣно отъ черкези въ Русско-турската война, но сега вече изгаря съвършенно, като изборно наказание!

Отъ Садина дойдохж 12 души да се моліжтъ на окр. управитель съ единъ протоколъ отъ 150 души селени, да дѣйствува за вдиганьето на несправедливата екзекуция, защото населението трѣбва да почне полската си работа. Но ще ли се чуе молбата имъ — това само Митхатъ Паша знае. —

Разградъ. *5-й Мартъ.* Започнж се прѣмѣстванието на сждиитѣ отъ тукашния окр. сждъ! Нагласява се, види се, искуственъ сждъ за сжденье „комититѣ“ отъ Разградъ и Попово. Прѣмѣстени сж: прѣдсѣдательтъ г. Трановъ за Плѣвенъ, а отъ тамъ иде за прѣдсѣдатель членътъ г. Генчевъ (казватъ, шурей на Ив. Стамболова). Прѣмѣстенъ е членътъ г. Драндаровъ за Руссе. Говори се за още прѣмѣствания, но — съ второ.

— Съ идваньето на на новия управитель, започнжхж се и нови сериозни мѣрки спрямо всички. На пр., градътъ е поставенъ като въ карантина: при входоветѣ въ града който заминава, иде или отива, се прѣтърсва и изслѣдва, трѣбва и да обажда кога тръгва. И туй чудо Разградъ не е виждалъ, доживѣ да го види! Но „всѣко зло — за добро“, казватъ.

— Отиваньето на Стамболовия частенъ секретарь г. Карагьозовъ въ с. Садина било, за да пита населението: кой му е далъ бюлетинитѣ по избора и кой го накаралъ да подписва телеграммата до Княза! Този пратенникъ, както се види отъ дѣлата му, не иска да угаси огъня, ами по-вече да го распали. Градътъ Разградъ днесь за днесь прѣдставлява едно грозно зрѣлище: расшавали се стражари, пристави, въ всѣко кафене единъ слѣдъ други ту влѣзватъ ту излѣзватъ и, какво търсіжтъ, сами не знаіжтъ. Слѣдъ тѣхъ вървіжтъ шпионитѣ и като подслушватъ до прозорцитѣ на кжщята и кафенетата, събуватъ си и обущата! Вижда се, че не сж испекли още занаята, но ще го испекжтъ, за слава на патриотизма. . . Конституцио, Конституцио!

— По слѣдственното дѣло срѣщу оппозиционеритѣ слѣдовательтъ ежедневно распитва свидѣтели, а пъкъ по многочисленнитѣ дѣла, заведени отъ оппозиционеритѣ срѣщу беззаконията на „патриотитѣ“, още и гласъ се не чува!

— Въ Попово сж затворени слѣдующитѣ избиратели: Велико Пенчевъ— Водица, Драганъ Чакъровъ Попово, Д. Камбуровъ—Батембергъ, Ат. Д. Момчиловъ—Попово, Стойко Малчевъ—Попово, Панайотъ Стойковъ — Спахларе, Юрданъ Балабановъ Спахларе, Злати Колевъ Юнака—Зараево, Тончо Малчевъ—Зараево, Тойчо Ивановъ— Зараево, Хр. Тончевъ—Зараево, Петръ Златевъ—Зараево, Грозн Петковъ—Аязларь, Калчо Ивановъ—Кечилере, Дончу Станевъ — с Иванча, Нидѣлчо Сѣровъ с. Иванча, Василъ Стойчевъ— Шереметлеръ, Василъ Стойчевъ—Спахларъ, Минчо Златевъ—Зараево, Ахмедъ Алиевъ—Голѣмо Ново, Иванъ Цоневъ Садина, Петко Димитровъ—Гагово, Филипъ Станевъ —с. Дралфа, Русси Ивановъ--Люблень, Ганчо Дамяновъ—Ковачевецъ, Милчо Станевъ—Ковачевецъ, Юрданъ Николовъ — Ковачевецъ, Георги Рачевъ—Ковачевецъ, Слави Гутевъ—Ковачевецъ, Рачко Х. Михалевъ—Ковачевецъ, Марко Велчевъ Ковачевецъ, Добри Ивановъ—Ковачевецъ, Стойко Калчевъ—Балџиси Омуръ, Колю Стояновъ—Ковачевецъ, Костадинъ Николовъ — Ковачевецъ, Хасанъ Шакировъ — Филбелерь, Обрѣшко Ивановъ Сепахларъ, Пеню Станевъ—Ковачевецъ, Ал. Митановъ—Силистра, Стоянъ Мариновъ — Садина, Илия Стоянъ Бадевъ—Садина, Димитръ Станевъ Садина, Минчо Петровъ — Садина, Михаилъ Цоневъ —Садина, Стани Пенчевъ—Садина, Михаилъ Нидѣлчевъ—Садина, Михо Дечевъ—Садина, Колю Христовъ - Садина, Бахни Атанасовъ — Садина, Стани Бърневъ —Садина, Атанасъ Миневъ—Садина, Станю Станевъ—Садина, Драганъ Стояновъ Спахларъ, Стойчо Деневъ—Спахларъ, Русчу Недевъ—Спахларъ, Ив. Крьстевъ — Спахларъ, Тодоръ Петровъ—Спахларъ, Ганю Колевъ — Спахларъ, Тодоръ Георгевъ, учитель въ с. Бахшишларъ, Ев. З Султуровъ—Разградъ, Станко Тафрата—Водица, Станко Митевъ —Бахшларъ, Георги Петровъ—Бахшларъ, Хр. Нидѣлчевъ— Спахларъ, Хр. Левичаровъ—Спахларъ, Цони Златевъ — Зараево, Манолъ Колевъ — Зараево, Дългия Иванъ Зараево.

Горѣпоменжтитѣ лица сж арестувани въ г. Попово като комити, и по тоя начинъ на втория изборъ си изигра правителството ролята. Само 3-4 души, сж освободени срѣщу гаранция отъ 8000 лева, а на другитѣ се изисква по 4-5 хиляди лева гаранция и като нѣматъ такава, ще киснжтъ тамъ неизвѣстно до кога. Други пакъ слѣдъ като дадохж гаранция отъ 5-8000 лева, повторно се арестувахж.

Шуменъ. Тукашното финансово отдѣление е дало на частно лице експлоатирваньето мерата на „Кабиюкъ“ и това експлоатирванье прѣзъ годината трае отъ *Мартъ* до *Октомврий*. Въ условието за даваньето на експлоатация казания правителственъ имотъ не е казано, че експлоататорътъ има право да располага *и съ зданията*, които коституватъ милліонъ на държавата. Безъ да се гледа обаче на това, лицето което е взело експлоатацията, располага и съ *всичкитѣ тамъ здания*: държи въ тѣхъ разни добитъци, поради което много отъ тѣхъ сж порутени! Освѣнъ това, въпрѣки условието, той *прѣзъ цѣлата година* се ползува, и отъ *мерата, и отъ зданията*! . . .

Разбира се, за да располага това лице, безъ да има право, съ всичкия чифликъ, *онѣзи*, които трѣбва да надзиравать, се преструватъ на *слѣпи*! Нѣщо повече даже: лошитѣ езици говоріжтъ . . . . , ако не бѣше ме страхъ отъ закона за печата, щѣхъ да го кажж, но вѣрвамъ, че и сами се сѣщате. Не-ли?

Нѣма ли да обърне внимание правителството? Ще видіж и пакъ ще Ви пишж.

Шуменецъ.

ВАРНЕНСКО
ГРАДС. ОБЩИНСКО
УПРАВЛЕНИЕ
№ 2026
Мартъ 9 день 1894 г.
Г. ВАРНА

До Господина Редактора на вѣстникъ „Черно Море“

По поводъ антрефилето въ брой 95 на вѣстника Ви, въ което се говори, че отъ Варненската Градско-Общинска Касса била отпустнжта нѣкаква сумма за поддържаньето на издаваемия се въ този градъ вѣстникъ „Правда“ — за възстановление на истината, като Ви явявамъ, Господине Редакторе, че слухътъ, на който сте станжли отзивъ съ въпросното антрефиле, е невѣренъ и е пустнжтъ съ злонамѣрена цѣль, умолявамъ Ви да напечатате настоящето ми, като опровержение, въ единъ отъ близкитѣ броеве на вѣстника Ви.

Приемѣте и прч.

Кметъ: **Р. Матѣевъ.**
Секретарь: **М. Церовъ**

(В. Р. — Вѣрваме или не — другъ въпросъ. Ний вземаме актъ отъ това официално опровержение и ще дойде врѣме да го провѣримъ. Задъ каквито оправдателни документи да се скрие извѣстенъ расходъ, той ще си излѣзе отъ джеба на кмета, защото „игла въ човалъ не стои“, ако іж има.)

Добричъ. Прѣзъ минжлий мѣсецъ е изгорѣло училището въ с. Б. Чамурлий. Причинитѣ, както расправіжтъ, биле ужъ, че гаргитѣ натрупали прѣзъ лѣтото боклукъ на тавана, та отъ топлината на бурнитѣ, които били близо до тавана, се запалило! Чудно, наистина! Лошо приказватъ хорскитѣ уста . . .

— Прѣзъ този мѣсецъ е станжло въ село Екисче такова убийство: Двама братя се сбиватъ, по-малкий ржгва по-голѣмия съ ножъ въ гжрдитѣ, и послѣдний—слѣдъ нѣколко минути умира. Причината на това убийство е била, че голѣмий братъималъ любовни сношения съ сестра си!

— Тукашний богаташъ, г. Лука Ангеловъ, който е и крупенъ земледѣлецъ, рѣшилъ да направи прѣобразование въ досегашния начинъ на обработванье чифлика си. Както се научавамъ, г-нъ Ангеловъ е назначилъ (направилъ) за управитель на чифлика си единъ свършившъ Руссенското земл. училище.

Единъ.

СВОБОДАТА НА ПЕЧАТА.

Трѣбва да отбѣлѣжимъ упражнениението на закона за печата отъ нашия вѣстникъ, за иллюстрация на свободата на печатното слово и за запушванье устата на ония правителственни писачи, които съ биволско перде на очитѣ си твърджтъ, че ако нѣмало свобода, не сме могли да пишемъ „хули“ противъ правителството.

Когато продължихме минжлата година издаваньето на вѣстника си, имаше конфиденциална заповѣдь до прокуроритѣ, за да не прѣслѣдватъ печата. Даже, прѣзъ лѣтото (1893 г.) тукъ, въ Варна, бѣше дошьлъ по банитѣ г-нъ Драмовъ тогава прокуроръ въ София, и съ удоволствие констатираше прѣдъ стопанина ни, че не се прѣслѣдватъ вѣстницитѣ, защото правителството пожелало да бжде толерантно, като установявало свободата у насъ. Но още тогазъ стопанинътъ ни забѣлѣза и нему, че тжзи толерантность не значи свобода, до като строгийтъ законъ за печата стои въ сила, защото правителството, *щомъ пожелае*, може да си послужи съ него, съ закона; отъ друга страна пъкъ, непрѣслѣдваньето на печата дава едно необоримо доказателство, че прокуроритѣ работжтъ не по законъ, а *по заповѣдь на правителството*, защото споредъ закона прокуроритѣ сж длъжни „ex-officio“ да възбуждатъ прѣслѣдванье, *щомъ видятъ прѣстжпление въ печата*, разбира се, по опрѣдѣленията на сжщия законъ, а излѣзва, че въпрѣки това ex-officio, тѣ слушатъ само заповѣдитѣ на министри, вмѣсто убѣждението си. Този отговоръ никакъ не понесе тогава на г. Драмова и той млъкнж, а, щомъ огиде въ София, почнжхж процесситѣ срѣщу „Свободно Слово“!

Сега нѣма ни единъ не правителственъ вѣстникъ, да не е подъ сждъ по закона за печата! Материалната тяжесть на това прѣслѣдванье е убийственна, особенно за нашитѣ слаби български неправителственни вѣстници, та не е чудно ако спржгъ всичкитѣ вѣстници въ безсилие да поддържатъ борба за възстановлението на фактически закопаната ни Конституция.

Частно ний ето какъ стоимъ:

За да избѣгнемъ гонението на отговорника си, за възпрѣпятствуванье на издаваньето, не издаваме броя редовно въ опрѣдѣленъ день, а — въ разни дни, като гледаме сѐ-пакъ да запазимъ, колкото се може, да пада по единъ брой на седмица. По този начинъ затваряньето на отговорника въ *деня на издаваньето* е невъзможно, безполезно и несигурно прѣпятствие. На 16 й Февруарий затворихж отговорника ни по едни доноси, че псувалъ Княза. Знаехме, че общината ни не обича да бърза съ издаваньето на свидѣтелство, за редакторска правоспособность при нашия вѣстникъ; за туй не пратихме още тогазъ нѣкого отъ служащитѣ си да се добие съ свидѣтелство, а издадохме брой *подъ отговорностьта на стопанина* и съобщихме туй въ Прокурорския надзоръ. Иде слѣдъ туй разсилнийтъ на прокурора и съобщава на стопанина, че марката на писмото била унищожена съ печата на редакцията и трѣбвало да бжде неунищожена. Харно, дадохме нова марка, макаръ *редакциитѣ* да сж *обществении учрѣждения* и не се нуждаятъ отъ санкции нѣкакви. Но още трѣбвало стопанинътъ да прѣдставѣлъ свидѣтелство за право на редакторъ! Отговори се, че такова свидѣтелство сжществува въ паркета още отъ 1891 година. (слѣдва)

ОТЪ СѪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ ПРИ ВАРНЕН. ОКР. СѪДЪ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 455

На основание испълнителния листъ подъ № 1186, издаденъ прѣзъ м. г. отъ Ковлуджанский Мир. Сѫдия, въ полза на Кирякъ Михаиловъ отъ Варна, противъ Русси Василевъ отъ Куюджукъ за 102 лева и 90 ст., лихви 12% годишно отъ 31 Септемврий 1892 год. до исплащанието имъ и станалитѣ сѫдебни и по испълнението равноски, обявявамъ, че отъ деньтъ на послѣдньото трикратно публикувание настоящето въ „Черно Море“, до 31 день ще се извърши публична продань, съобравно чл. чл. 1021 и 1026 отъ гражданското сѫдопроизводство, на слѣдующитѣ длъжникови имоти: 1) Нива, четири уврати въ землището на с. Куюджюкъ, мѣстность „отъ горѣ село“, при съсѣди: Ив. Куцаровъ, Петко Георгиевъ и пѫть. първоначално прицѣнена за 32 лева. 2) Нива петь уврати сѫщо землище, мѣстность „Влахларски пѫть“, съсѣди: Никола Кателиевъ, пѫть, Долъ и Димо Вълковъ — 40 лева. 3) Нива десеть уврати сѫщо землище, мѣстность „Бѣлката“, съсѣди: Ангелъ Господиновъ, Станчо Митевъ и Кория — 80 лева.

Продажбата ще се извърши въ канцеларията ми въ гр. Варна.

Желающитѣ да ги купѫтъ нека се явятъ прѣзъ опрѣдѣлений, по горѣ, срокъ.

Гр. Варна, 15 Февруарий 1894 г.

П. Сѫд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—505—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 464

На основание испълнителния листъ подъ № 1187, издаденъ прѣзъ м. г. отъ Ковлуджанский Мировий Сѫдия, въ полза на Кирякъ Михаиловъ отъ Варна, противъ Стоянъ Желевковъ отъ с. Куюджюкъ за триста тридесеть два (332) лева, лихвитѣ имъ 12% годишно отъ 21 Септемврий сѫща година до послѣдното имъ исплащание и станалитѣ сѫдебни и по испълнението равноски 28. 50 лева, както и по слѣдующитѣ, обявявамъ, че отъ деньтъ на послѣдньото трикратно публикувание настоящето въ в. „Черно Море“, и до 31 день ще се произведе публична продань, съобравно чл. чл. 1021 и 1025 отъ гражданското сѫдопроизводство, на слѣдующитѣ длъжникови имоти: 1) Нива седемнадесеть и половина уврати, въ землището на с. Куюджюкъ‘ въ мѣстностьта „отъ горѣ село“, при съсѣди: Георги Желевъ, Тодоръ Атанасовъ, Минчо Пеневъ, Пена Ивановъ, първоначално прицѣнена за 140 лева. 2) Нива дванадесеть и половина уврати сѫщо землище, мѣстность „Енимахаленский пѫть“, съсѣди: Велико Пенковъ и пѫть—100 лева. 3) Нива десеть уврати, сѫщо землище, мѣстность „Ювевъ Тарла“, съсѣди: Данаилъ Беликовъ, Калю Цоневъ, Калю Крьстевъ и пѫть—72 л. 4) Нива седемъ уврати, сѫщо землище мѣстность „Енимахленский пѫть“, съсѣди: Петко Георгиевъ, Калудъ Стояновъ и Георги Янчевъ — 56 лева.

Проданьта ще се извърши въ канцеларията ми въ гр. Варна.

Желающитѣ да купѫтъ рѣченитѣ имоти, могѫтъ да се явятъ въ опрѣдѣлений по-горѣ срокъ.

Гр. Варна, 15 Февруарий 1894 г.

П. Сѫд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—506—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 453

Подписаний, Г. Захариевъ, Сѫдебенъ Приставъ при Варненский Окр. Сѫдъ, на основание чл. чл. 1021, 1025, 1037, 1137, 1139, 1140 и 1144 отъ гражданското Сѫдопроизводство обявявамъ, че отъ послѣдньото трикратно публикувание настоящето въ вѣстникъ „Черно Море“, ще почне публичната продажба и ще се продължава 31 день слѣдъ това ще има 5% въ 10 дневенъ срокъ, въ канцеларията си въ гр. Варна, ще продавамъ вторпя пѫть слѣдующитѣ недвижими имоти, принадлѣжащи на покойния Ахмедъ Ефенди Зюмрюоглу и на сестра му Хетидже Шакирова отъ гр. Варна, а тѣ сѫ: 1) Едно лозе отъ 1 декаръ 45 ара, въ Варненскитѣ лозя, въ мѣстностьта „Малка-Кокарджа“, между съсѣдитѣ: Тютюнджю Хюсеинъ Ефенди, Галаталѫ Азизъ, полето къмъ града Варна и пѫть, оцѣнено за 150 лева; 2) Едно лозе въ сѫщитѣ лозя, въ мѣстностьта „Сесъ-севмесъ“, състояще отъ 1 декаръ и петь ара, между съсѣдитѣ: Сакѫзлѫ Никола, Кундураджи Манолъ, Хавра и пѫть, оцѣнена за 50 л; 3) Едно лозе въ сѫщитѣ лозя, и въ сѫщата мѣстность, състояще отъ два декара и петь ара, между съсѣдитѣ: Хасарджиклѫ Мустафа, Ебилъ Османовъ и пѫть, оцѣнено за 100 лева; 4) Едно лозе въ сѫщитѣ лозя и въ сѫщата мѣстность, състояще отъ около единъ декаръ, между съсѣдитѣ: Кара Шакиръ, Азаклѫ Мустафа и Сакаоглу Хасанъ Ефенди, оцѣнена за 60 лева.

Тѣзи имущества ще се продадѫтъ съгласно акта № 960 отъ 16 Септемврий 1893 г. на роднинския Съвѣтъ и опрѣдѣлението No 877 отъ 28 сѫщий мѣсецъ на Варнен. Окр. Сѫдъ.

Наддаванието ще почне отъ оцѣнкитѣ показани по горѣ.

Интересующитѣ се могѫтъ да виждатъ книжата по продажбата всѣки присѫтственъ день и часъ въ канцеларията ми, въ гр. Варна, 24 Ф-рий, 1894 г.

Сѫд. Приставъ: **Г. Захариевъ.**

3—514—2

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 461

На основание испълнителния листъ подъ № 1189, издаденъ прѣзъ 1893 г. отъ Ковлуджанский Мировий Сѫдия, въ полза на Кирякъ Михаиловъ отъ Варна, противъ Друми Стойчевъ отъ с. Куюджюкъ, като настойникъ наслѣдниц. на на умрѣлия Станчо Друмевъ, за 280 лева, лихви 10% годишно отъ 13 Октомврий 1892 г. до окончателното имъ исплащание и станалитѣ сѫдебни и по испълнението разноски, както и послѣдующитѣ, обявявамъ, че отъ деньтъ на послѣдньото трикратно публикувание настоящето въ „Черно Море“, до 31 день ще се произведе публична продань, съобразно чл. чл. 1021 и 1025 отъ гр. сѫдопроизводство, на слѣдющитѣ длъжникови имоти: 1) Нива седемь и половина уврати въ землището на с. Куюжукъ, въ мѣстностьта „Кара-Балъкъ“; при съсѣди: Костадинъ Демировъ и гора, първоначално прицѣнена за 60 лева. 2) Нива шесть уврата, сѫщо землище, мѣстность „Енимахаленский пѫть“; съсѣди Ив. Вълковъ, Костадинъ Крьстевъ и пѫть—48 лева. 3) Нива три и половина уврати сѫщо землище мѣстность „Вехтия Бостанлѫкъ“; съсѣди: Яни Радевъ Данаилъ Великовъ и долъ—28 лева. 4) Кѫща отъ единъ етажъ, съ двѣ стаи, покрита съ керемиди, и дворъ 2½ уврата въ с. Куюджюкъ, при съсѣди: Иванъ Желевъ, Костадинъ Друмевъ, Михалъ Петковъ, Русси Василевъ и Вълко Желевъ—200 лева.

Продажбата ще се произведе въ канцеларията ми въ г. Варна. Желающитѣ да ги купѫтъ нѣка се явѫтъ прѣзъ опрѣдѣлений, по-горѣ, срокъ.

15 Февруарий 1894 г. гр. Варна.

П. Сѫд. Приставъ: **К. К. Кутевъ.**

3—511—3

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 1033

Подписанний, Пом. Сѫдеб. Приставъ при Варненский Окр. Сѫдъ на IV Провадийский участъкъ, на основание испълн. листъ подъ No 912, издаденъ отъ Провадийский Мировий Сѫдия на 7 Априлий 1893 година, въ полза на Янко С. Чучарковъ и Ст. Богдановъ, отъ гр. Провадия, повѣреници на Никола Таптѫклѫ, противъ Стоянъ Петковъ отъ с. Манастиръ за 829 лева, 75 ст. и разноскитѣ по испълнението, съгласно чл. чл. 1004—1025 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ послѣдньото му трикратно обнародванье въ вѣстникъ „Черно Море“ и до 31 день ще продавамъ на публиченъ търгъ въ канцеларията си въ гр. Провадия слѣдующето длъжниково недвижимо имущество, находяще се въ селото Манастиръ (Провадийска околия), а именно:

Единъ дюгенъ съ двѣ отдѣления, построенъ отъ дървенъ материялъ и пъртье, покривъ керемиденъ, пти съсѣди: Рѣка и отъ двѣтѣ страни пѫть, оцѣненъ за 500 лева.

Продаваемий имотъ е свободенъ отъ залогъ.

Наддаваньето ще почне отъ първо началната оцѣнка.

Желающитѣ Господа да купѫтъ горѣпомѫнетий имотъ, могѫтъ да се явѫтъ всѣки присѫтственъ день въ канцеларията ми въ гр. Провадия да наддаватъ и разглеждатъ книжата, относящи се по продажбата.

гр. Провадия, 9 Мартъ 1894 год.

П. Сѫд. Приставъ: **А. Д. Печеняковъ.**

3—505—1

ВАРНЕНСКАТА ТЕЛ. ПОЩ. СТАНЦИЯ.

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 377

Варненската Тел. Пощ. Станция има честь да обяви на почитаема публика, за знание, че отъ 5-й Мартъ се измѣнява хода на пощата по тракта Провадия—Новосело—Айтосъ и обратно, споредъ което измѣнение ще може да се испраща по този трактъ за Бургасъ корресподенция веднѫжъ въ седмицата, а именно въ Петъкъ, а да се получава отъ тамъ въ Понедѣлникъ.

гр. Варна, 4-й Мартъ 1894 год.

ГОД. I. 1-Й МАРТЪ 1894 Г. КНИЖКА III.

Българска Сбирка

Списание за книжнина и обществени знания

Излазя подъ редакцията на

СТЕФАНА С. БОБЧЕВЪ И МИХАИЛА ИВ. МАДЖАРОВЪ.

I. **Чергари,** поема отъ А. С. Пушкинъ. Прѣведе **Алеко Константиновъ.**

II. **Пѫтьомъ**, расказъ отъ **Ив. Вазовъ.**

III. **Българский езикъ и литературното образование въ нашитѣ училища. К. Величковъ.**

IV. **Изъ Цариградскитѣ ми спомени.** Т. Икономовъ и статията му „Една стѫпка напрѣдъ“. **С. С. Бобчевъ.**

V. **Листье,** стихотвор. въ проза, отъ Франьо Мажураничъ, прѣведе **Ил. С. Бобчевъ.**

VI. **Въ темница,** спомени отъ 1876 год. **Н. П.**

VII. **Гражданската отговорность на министритѣ. Казанджиевъ.**

VIII. **Свобода,** Стихотворение отъ Перси Биши Шелли, прѣведе отъ Английски **Иванъ П. Славейковъ.**

IX. **Изъ книжнината и живота.** — 1. *Въ нашенско.* — Книжовна расправия между Пер. Списание и Българ. Сбирка. —Върху Фотиновския юбилей. — Нови отзиви на английския печатъ за Вазовия романъ „Подъ Игото“. Нашитѣ лѣкари и отнасянието имъ къмъ книжнината и живота.—II. *На чужбина.* — Женитѣ и женскитѣ списания.—Пияното и врѣдното му влияние за младитѣ ученички.

X. **Книгописъ.** I. Оцѣнки на книги. —Звѣздица.—Сборникъ отъ старо-народни пѣсни и обичаи въ Дебърско и Кичевско.—Въздържателно знаме.—II. Нови книги и списания.

XI. **Малки вѣсти.** — Иигилизитѣ и православието. — Православието между русситѣ нѣмци. — Една стѫпка назадъ въ правописния въпросъ.—Сп. Женски Свѣтъ.—Некролози и пр.

XII. **Смѣсь.**—Съперничеството между газа и електрич.—Очиствание нечистоти съ електричество и пр.

XIII. **Обявления на коричкитѣ.**

ЮРИДИЧЕСКИ ПРѢГЛЕДЪ

ИЗЛАЗЯ ПОДЪ РЕДАКЦИЯТА

на

СТЕФАНА С. БОБЧЕВЪ И МИХАИЛА ИВ. МАДЖАРОВЪ

Съдържание:

I Отговорностьта на умоповрѣденитѣ споредъ нашето законодателство. **Д-ръ С. Пасманикъ.**

II. По программата на юридическия отдѣлъ при *Висшето ни училище.* **Д-ръ М. Ст. Шишковъ.**

III. Подлогъ и симуляция. **Г. Пасаровъ,**

IV. За прѣстѫпленията, които се извършватъ отъ тълпата. Съобщава **Д-ръ Г. Каракулаковъ.**

V. Администрацията и общинскитѣ бюджети. **Ангелъ Станковъ.**

VI. Нашитѣ Селско-Общински Сѫдове. **Г. А. Петровъ.**

VII. **Сѫдебна Практика.** Членъ 99 отъ притурката на търговский законъ за лихвитѣ е отмѣненъ.

VIII. **Иностранна Сѫдебна Хроника.** Таинственъ процессъ за убийство.—Сензационенъ процессъ. — Може ли да се прогласява за несъстоятеленъ умрѣлий търговецъ?—Трѣбва ли да се прѣкратява производството по една несъстоятелность щомъ като поискатъ това кредиторитѣ.

IX. **Наший печатъ по сѫдеб. правнитѣ въпроси.** — „Бълг. Прѣгледъ“ за килимната и ~~домашната индустрия въ~~ Западна България. — **Селски Вѣстникъ** по земледѣлческитѣ дружества.—**Свобода** за българскитѣ храни въ Цариградъ. —**Новини** за измѣнението на От. Нак. Законъ и пр.

X. **Правителственни наредби, назначения, окрѫжни и пр.** Сѫдебно движение.

XI. **Разни вѣсти и бѣлѣжки.** — обявления по доклада на Върх. Смѣтна Палата.—Колко струва единъ процессъ въ Англия.—Срѣдство за подмладяване на сѫдебний персоналъ. — Акционерно спестително друж. „Бѫднина“ въ Силистра.— Копринарната производителность у насъ.

X. Обявления на Върх. Кас. Сѫдъ за дѣлата прѣзъ мѣс. Мартъ.— Обявления и пр. на корицитѣ.

AVIS

Vu les nombreuses demandes, venant de la Bulgarie, de PIANOS de ma fabrication, déjà reconnus à Varna comme BIEN SUPERIEURS aux autres provenances, j' ai l' honneur d' informer le respectable public que, pour faciliter l' acquisition de mes instruments je me suis décidé à établir

Un dépôt

permanent à Varna, où mes pianos seront visibles et vendus par moi-même, AUX PRIX DE FABRIQUE, dont le premier envoie arrivera sous peu à Varna.

En attendant, M-r BENDA, mon Agent à VARNA, est chargé à donner toute explication désirable à ce sujet.

Meissen (Royaume de Saxe)
Le 6/18 Decembre 1893.

Ferd. Thürmer

Fabricant-propriétaire.

25—440—11

ВИЕНСКИ СТОЛОВЕ

отъ разни сортове пристигнѫхѫ въ склада на Хр. Н. Войниковъ въ Варна.

Продажба съ умѣрени цѣни.

ВЪ КНИЖАРНИЦАТА

НА ХР. Н. ВОЙНИКОВЪ

пристигнѫхѫ разни видове ученически тетрадки съ портретитѣ на Т. Царски Височества.—Продажба съ умѣрена цѣна.

АПТЕКАРСКИ ПРАКТИКАНТЪ съ 5 годишна практика търси мѣсто.

Споразумѣние до М. въ Хотелъ „София“, въ Варна.

4—508—3

Варна —Печатница на Христо Н. Войниковъ.

Отговорникъ: **П. Чебай.**